◊ חשוד על המעשר השוד על השביעים. וכ״ש חשוד אשביעית חשוד אמעשר: ומאן הכמים ר' מאיר. דאמר לקמן חשוד לדבר אחד חשוד

ל) [עירובין פג. וש"נ],
כ) מוספתא דדמאי פ"ב ה"ג,
ג"ו שם ה"ו, ד) מוספתא
דדמאי פ"ב ה"ו, ה) [מנחות
ימ: חולין קלג.], ו) ג"ו שם

בתוספתה ה"ט, ו) ג"ו שם

נתוספתה, ט) [יומה פ. זבחים

במוספתה, ש) [יותה פ. זבחים לח: חולין נב: קה. ערכין כז:], י) ס"א נטר, ד) ע"ז לט., () [תוספתא דדמאי פ"ב הי"ב

ב"ם ע"ו לט. ע"ם ולע"נו.

מ) ג"ו שם [ע"ש ולע"ג], () [מכאן שייך עוד לע"א], () [ע"כ שייך לשס], (ע) [פ"ב

ק"יון,

הגהות הב"ח

(א) רש"י ד"ה אף לטהרות

אין מקבלין דכיון:

מוסף רש"י

אפילו דקדוק אחד מדברי סופרים. שהוסיפו

לדקדק אחר מעשה הבריות ולהחמיר ולעשות סייג ואזנים לתורה וגזרו גזרות להרחיק

. את האדם מן הענירה (חוכה כח.). צריכין לקבל דברי

שיהו נאמנין לכל (בדפו"י: לקבל) דברי חבירות שיאכלו בטהרה ושיעשרו פירות

וכיולא בהן (ע"ז למ.). קשרי

מוכם. חותמות לנותני המכם

בוכם. מועמות נמעני המכט כדי שלא יתבעום חביריו ומשרתיו פעם אחרת, מוכס

לם א מיי׳ פ״י מהל׳ משכב מושב הלכה נו מוש"ע ותושב הכנה ע טושייע י"ד סימן קיט סעיף ד: ב מיי' פי"ג מהל' איסורי ביאה הלכה יז טוש"ע י"ד מימן רסח סעיף יב: מהלרום

ם א ג מיי פ״י מ משכב ומושב הלי : מד ב מיי ח״ו מהו מיי' פ"ג מי המקדש הל' א הלכה א:

מד ו ז ח מיי׳ פ״י מהלכות מעשר הל' א ופ״י מהלכות משכב ומושב הלכה מה טי מיי שם הלכה ה ופ"י מהלכות מעשר

ופ"י מהלכות מעשר הלכה א: בזר כ מיי פ"י מהל' משכנ ומושב הל' ד: בזו ל מיי שם הלכה ג: בזו מ מיי שם הלכה ב ופ"י מהל' מעשר הלכה

הלכה ו: ב ס מיי' פ"י מהל' מעשר הלכה ג ופ"י מהלכות

חורה אור השלח הַמַּקְרִיב אֶת הַם הַשְּׁלְמִים וְאֶת הַחַלֶּב מִבְּנֵי אַהַרֹן לוֹ תִהְיָה שוֹק הַיְּמִין

למנה:

ויקרא ז לג

רבינו גרשום חשיד נמי אקל: דיורא בת דיורתא. גר בת גיורת: בת דיורתא. גר בת גיורת: קדושיו קדושין. ובעיא גט: תוץ מדבר אחד אין מקבלין יכול לעמוד באותו דבר לא יעמוד באותו דבר באחרים: אפילו דקדוק עליו כל דברי תורה קאי אחד. אגר שבא לקבל ביו ולא יעמוד עליו כל דברי תורה קאי ביו היא הציעוד נמי באחרים): אם ראינוהו נמי באחרים): אם ראינוהו שנוהג בצנעא בתוך ביתו קודם לכך מקבלין אותו מיד ואח"כ מלמדין אותו: מקבלין לכנפים לנטילת ידים אם קיבל עליו להזוהר שלא לאכלו בלא נטילת שלא לאכלו בלא נטילת ידים ובכל דבר שצריך לנטילת ידים: אח״כמקבלין אותו לטהרות. ליכל חולין בטהרה: אף לטהרות לא קיבל. כלומר שאין סומכין עליו אף לכמה שקיבל ראמרינז מדלא יכול לע^{מוד} במה שצריך נטילת ידים כ״שבשאר טהרות: עד כמה מקבלין אותו. כלומר כמה חזינן ליה דאיזדהר בטהרה רמקבליז ליה בנאמז על הטהרות: למשקין. לטהרת משקין ל' יום: לכסות לטהרת בגדים כדאמרינן בגדי עם הארץ מדרס לפרשים כר: לפי שאינו דומה חבר שקיבל ^{†)} ט״א אינו דומה חבר שקיבל וכן שקיבל הכי משמע כיון דאמרת דחבר עצמו צריך להיל בתני ג' ב״שי בו חבר י לקבל בפני ג׳ כ״ש בן חבר שצריד לקבל בפני ג' מש״ה שצוין לקבל בפני גיימשיה. הת"ק קאי דאמרינן בניו ובני ביתו אינו צריך לקבל אע"ג דאיהו גופיה צריך לקבל בפני ג' אינו דומה . חבר בן עם הארץ לבן חבר. דחבר בן עם הארץ לא למד דחבר בן עם הארץ לא למד בבית אביו וצריך לו לקבל בפני ג' אבל בן חבר דסריך כטהרות שנוהג כבית אביו בטורות שרות בבית אביז אין צריך לקבל בפני ג': בימי בנו של ר' חנינא נשנית משנה זו. דת"ח צריך לקבל בפני ג' דאיהו הוה חשיד אפי' ת"ח בטהרותיו

לכל התורה∞: הרי הוא כישראל מומר. ולא אתרינן דליהוי עובד כוכבים גמור כאילו לא נתגייר: דאי קדיש. אשה מיו לאחר שהמיר דתו קידושיו קידושין: דברי חבירות. מפרש בתוספתא במסכת דמאי [פ״ב ה״ב וה״גן שלא יתן תרומה ומעשר לעם הארץ ושלא יעשה טהרות אלל עם הארץ ושיאכל חולין בטהרה ושיעשר את שהוא אוכל ואת שהוא מוכר ואת שהוא לוקח: דקדוקי סופרים חומרא דרבנן: דברי לויה. לשורר ולשרת ולהיות שוער: מבני וחכמים אומרים אינו נחשד

אלא על אותו דבר

בדבר. לר׳ אילעאי דלעיל דחשוד

על הטהרות חשוד על השביעית

אלא היכא שראינוהו נוהג בצינעא

הא דקאמר הכא אינו כיו נאסר אלא

לאותו דבר לאו דוקא אלא לאותו

דבר וכיולא בו ולא אתא אלא

לאפוקי יח בכל התורה כולה: אבין של זה ביזה יש תלמידים שלנו.

על הטהרות כמו שעשה בנו:

וחר אמר החשור על המעשר חשור על 🕫 השביעית ומאן חכמים ר' מאיר יו דתניא ייעם הארץ שקיבל עליו מ דברי חבירות ונחשר לדבר אחד נחשד לכל התורה כולה דברי רבי מאיר יוחכמים אומרים אינו נחשד אלא לאותו דבר בלבד יו הגר שקיבל עליו דברי תורה אפי' נחשד לדבר אחד הוי חשוד לכל התורה כולה יוהרי הוא כישראל מומר נפקא מינה ראי קדיש קידושיו קידושין ת"ר יהבא לקבל

דברי חבירות יחוץ מדבר אחד אין מקבלין אותו עובד כוכבים שבא לקבל דברי תורה חוץ מדבר אחד אין מקבלין אותו ר' יוםי בר' יהודה אומר אפי' דקדוק אחד פּ מדברי סופרים סוכן יבן לוי שבא לקבל דברי לויה פּ וכהן שבא לקבל דברי כהונה חוץ מדבר אחד אין מקבלין אותו שנאמר יהמקריב את דם השלמים וגו' העבודה המסורה לבני אהרן יכל כהן סשאינו מודה בה אין לו חלק בכהונה סת"ר יהבא לקבל דברי חבירות אם ראינוהו שנוהג בצינעה בתוך ביתו מקבלין אותו ואחר כך מלמדין אותו ואם לאו מלמדין אותו ואחר כך מקבלין אותו ר"ש בן יוחי אומר בין כך ובין כך מקבלין אותו והוא למד כדרכו והולך: ית"ר "מקבלין לכנפים ואח"כ מקבלין לטהרות ואם אמר איני מקבל אלא לכנפים מקבלין אותו קיבל לטהרות ולא קיבל לכנפים אף לטהרות לא קיבל: יית"ר עד כמה מקבלין אותו בית שמאי אומרים למשקין שלשים יום לכסות שנים עשר חודש ובית הלל אומרים אחד זה ואחד זה ז לשנים עשר חודש יאם כן הוה ליה מקולי בית שמאי ומחומרי בית הלל אלא ₪ "בית הלל אומרים אחר זה ואחר זה ₪ לשלשים: (סימן חב"ר תלמי"ד תכל"ת מכ"ם חז"ר גבא"י בעצמ"ו) תנו רבנן "הבא לקבל דברי חבירות צריך לקבל בפני שלשה חבירים ובניו ובני ביתו אינן צריכין לקבל בפני שלשה חבירים רבן שמעון בן גמליאל אומר אף בניו ובני ביתו צריכין לקבל בפני שלשה חבירים לפי שאינו רומה חבר שקיבל לבן חבר שקיבל: תנו רבנן יהבא לקבל דברי חבירות צריך לקבל בפני ג' חבירים ואפילו תלמיד חכם צריך לקבל בפני שלשה חבירים יזקן ויושב בישיבה אינו צריך לקבל בפני שלשה חבירים שכבר קיבל עליו משעה שישב אבא שאול אומר אף תלמיד חכם אינו צריך לקבל בפני שלשה חבירים ולא עוד אלא שאחרים מקבלין לפניו אמר רבי יוחגן בימי בנו של רבי חנינא בן אנמיגנום נשנית משנה זו רבי יהודה ור' יוםי איסתפק להו מילתא במהרות שדרו זו רבגן לגבי בנו של ר' חנינא בן אנטיגנום יש אזילו אמרו ליה לעיין בה אשכחוה דקא ישעין מהרות אותיב רבנן מרידיה לגבייהו וקאי איהו לעיוני בה אתו אמרי ליה לר' יהודה ור' יוםי אמר להו ר' יהודה אביו של זה ביזה תלמידי חכמים אף הוא מבזה תלמידי חכמים אמר לו ר' יוסי כבוד זקן יהא מונח במקומו לאלא מיום שחרב בית המקדש נהגו כהנים סילסול בעצמן שאין מוסרין את הטהרות לכל אדם: יתנו רבנן ים חבר משמת אשתו ובניו ובני ביתו הרי הן בחזקתן עד שיחשדו וכן יחצר שמוכרין בה תכלת הרי היא בחזקתה עד שתיפסל: תנו רבנן יאשת עם הארץ שנשאת לחבר וכן בתו של עם הארץ שנשאת לחבר וכן עבדו של עם הארץ שנמכר לחבר כולן צריכין לקבל דברי חבירות בתחלה אבל אשת חבר שנשאת לעם הארץ וכן בתו של חבר שנשאת לעם הארץ וכן עבדו של חבר שנמכר לעם הארץ אין צריכין לקבל דברי חבירות בתחלה יש ר"מ אומר אף הן צריכין לקבל עליהן דברי יח חבירות לכתחלה י"ר"ש בן אלעזר אומר משום ר"מ מעשה באשה אחת שנשאת לחבר והיתה קומעת לו תפילין על ידו נשאת לעם הארץ והיתה קושרת לו קשרי מוכם על ידו:

חשוד על המעשר יומאן חכמים ר' יהודה

אהרו. משמע שיהא נוהג כל דין בני אהרן לו תהיה שוק הימין למנה: שנוהג בצינעה. קודם שקיבל בפנינו היה נוהג עליו דין חבירות שו שחין לחושדו ולומר לפנים הוא עושה: מקבלין אותו. שנחזיקנו כחבר וכנאמן לכל יו דבריו: לכנפים. שיטול ידיו קודם אכילה וקודם שיגע באוכלין לתרומה דידים שניות הן: לטהרות. לחומר שאר טהרות ונחזיק טהרותיו כטהרות גמורות לאכול תרומתו כתרומה טהורה ים: מקבלין אותו. דאינו משייר דבר שלם שהרי מקבל עליו נטילת ידים וזהו עיקר אכילת חולין בטהרה: אף לעהרות (א) לא קבל. דכיון דבדין נטילת ידים שדבר קל הוא לעשות אינו יכול לעמוד כל שכן בשחר ישן: עד כמה כן מקבל אותו. דברי חבירות שנקבלנו לאלתר ונחזיקנו בחבר: למשקין שלשים יום. שאם קיבל עליו דברי חבירות עד שלשים יום מהמנינן ליה מכאן ואילך בטהרות משקין שטומאתן קלה דטומאת משקין מדרבנן בפ׳ קמא דפסחים (דף טו:): לכסות. להחזיק כסותו כחבר דאמר במסכת חגינה (דף יח:) בגדי עם הארן מדרם לפרושים: שנים עשר חודש. חם קיבל עליו דברי חבירות לשנים עשר חדש: הוה ליה מקולי בים שמאי ומחומרי בית הלל. וליתנייה גבי קולי בית שמאי וחומרי בית הלל במסכת עדיות (פ״ה מ״ה) דאמרינן ששה דברים מקולי בית שמחי ומחומרי בית הלל ואם איתא ליתני כאן הא. ל"א עד כמה מקבלין אותו דאמרן לעיל אם נהג מתחלה בלינעא בתוך ביתו מקבלין אותו מיד ועד כמה ינהג מתחלה שנהבלנו מיד: לפי שחינו דומה חבר שהיבל. הוא עלמו לבן חבר כם מחמת קבלת אביו שאין לו שום קבלה אלא סרך אביו דודאי כם אביו מיזדהר טפי.

ל"א האי לפי שאינו דומה תנא קמא

האמר ליה מה טעם בניו ובני ביתו

אין לריכין לקבל לפי שאינו דומה חבר

שקיבל לבן חבר שקיבל חביו דבן

חבר לא חשיד. ובתוספתא כדו גרסינן

שאין דומה חבר שקלקל לבן חבר

שקלקל במסכת דמאיש: נשנית משנה זו. דאפי׳ תלמיד חכם לריך לקבל:

בטהרות. בסדר טהרות לא גרסי׳.

בטהרות עלמן אירע להן מעשה

ונסתפקה הלכה: שדרו רבנן. שדרו

כקן זוג דרבנן: אומיב רבנן מדידיה.

מתלמידיו שקיבלו עליהן דברי חבירות

שימה מקובצת

לן יהודה היא דבאתריה דר"י חמירא להו שביעית וחד: כן מאיר מאי ר' מאיר דתניא: גז עליו. עי׳ תוס׳ ע"ז (דף זע"ל): דן כלבד וגר שקבל עליו דברי תורה ונחשד לדבר אחד ואפי׳ חשוד לכל התורה כולה הרי הוא: ס] אחד מדקדוקי סופרים: ו] לויה חוץ מדבר אחד אין מקבלין אותו כהן שבא: זן זה שנים עשר חודש. ס"א אי הכי נתנייה גבי קולי ב״ש וחומרי כר׳: ת מו אלא אימא בית הלל: ען אלא אינא ביון וולד: ען שלשים יום: ין שדרו זוזא דרבנן: ילן אנטיגנוס זילו אמרו ליה לעיין בה אזלו ואשכחוה דקא טעין. ס"א מנטר. וס"א נטיר: יכן רבנן . אשת חבר כחבר חבר שמת: ר"ש: עון אשה אפילו לאחר: עון חבירות בצנעא שאיז: יוז לכל דבר הס"ד: יתן טהורה ואם אמר אינו מקבל אלא לכנפים מקבלין אותו ואע"ג דאמרן לעיל חוץ מדבר אחד אין מקבלין אותו שאני הכא דאינו משייר דבר שלם שהרי משייר דבר שלם שהרי מקבל עליו נטילת ידים וזו היא עיקר אכילת חולין בטהרה הס"ד ומה"ד אף: ט] בשאר חומרי טהרות הס"ד: כמה מקבלין אותו. עד כמה יקבל עליו :גן דודאי בקבלה מזדהיר: כדן תיבת גרסינן נמחק: שלא על ותיבת שלנו נמחק:

> אא״כ קבלו בפני ג׳: אותיב רבנן מדידיה. מתלמידיו לשמור טהרותיו עד שהלך לעיין בדבר: אמרו ליה. לר׳ יהודה היאך נהג בהם שלא רצה להאמין להם טהרותיו. א״ל ר׳ יוסי לר׳ יהודה כבוד זקן יהא מונח במקומו כלומר אל תחשדיה במבזה ת"ח: אלא מיום שחרב בהמ"ק נהגו חכמים סילסול חומרא:

אומיב בהדי הנך שלוחים וקאי איהו לעיוני בשאילתם: מו אבא של זה כו'. אגב ריתחיה קאמר ולא היא: כבוד זקן. האב והבן: סילסול. מעלה. ר' חנינא בן אנטיגנוס כהן היה: בחוקהה עד שחיפסל. שימכרו בה קלא אילן לשם תכלת: לריכין לקבל דברי חבירות בתחלה גרסי׳ ולא גרסי׳ כבסחלה. ובחוספתא [דמאי פ״ב ה״ב] גרסינן הכי. בבחלה כלומר מתחלה קודם שנחזיקנו בחבירות ואע״ג דאמרן לעיל בניו ובני ביתו

אין לריכין לקבל הכא שאני הואיל ובשעת קבלה לא הוו גביה ואיכא למימר דסרכייהו קמא נקטי: אין אריכין לקבל. אם חזרו מחת יד חבר: קומעס. קושרת: קשרי מוכם. שיש חוחמות למוכסים וכשנותנין להן המכס הם נותנין לו חוחם כדי שלח יתבענו מוכם שני: